

A betegség mint a megtérés kezdete

Február 11-e a betegek világnapja. Mindannyiunk életében jelen van valamilyen formában a betegség: mi magunk is voltunk, vagyunk és leszünk betegek, és szeretteink között is van beteg, olykor súlyos, gyógyíthatatlan betegséggel küszködő, akinek szenvedésében mi is osztozunk.

A betegség önmagában csupa negatívumot jelent: testi működésünk különböző zavarait, a kínzó, néha elviselhetetlennek tűnő fájdalmat, levertséget, gyengeséget, világunk beszűkülését. Ugyanezt éli át egy állat is, amikor megbetegszik. Az ember számára azonban a betegség ennél sokkal többet jelent: nem csupán testi állapotot, hanem ezen túl egy szellemében végbemenő folyamatot, amit szenvedésnek nevezünk. A szenvedés nem testi, hanem lelki-szellemi természetű dolog.

A betegségben a szenvedés felkavarja a tudattalan mélységeket, melynek hullámai régi régi emlékfoszlányokat sodornak tudatunk partjára; félelmet, dühöt, fájdalmat hoznak elő, és rákényszerítenek, hogy olyan kérdéseket tegyünk fel, melyekkel azelőtt talán soha nem is foglalkoztunk: Miért éppen én? Miért éppen most? Mi lesz velem? Mi lesz szeretteimmel? Mi az élet és mi a halál? Vajon van-e értelme egyáltalán ennek az emberi életnek? Van-e, és ha van, milyen az Isten? Elég egy vacak influenza, néhány köhögési rohamokkal szabdalt éjszaka, hogy ezek a kérdések felbukkanjanak bennünk, s ha a betegség elhúzódása miatt nem sikerül a megszokott rutinnal lenyomni, tudatunk felszíne alá szorítani őket, bizony életünk központi kérdéseivé válnak.

Nem arra vállalkozom, hogy ezekre a kérdésekre mind válaszoljak. Arra szeretnék rámutatni, hogy nem baj, hogy ezek a kérdések életünk legfontosabb kérdéseivé válnak, inkább az a baj, hogy igen sok ember életében csak a betegség alkalmával merülnek fel először, mások életében pedig a betegség alkalmával jönnek elő újra. Amikor egészségesnek érezzük magunkat, amikor minden jól megy, akkor ezekkel a kérdésekkel nem foglalkozunk. Már-

pedig ezeknek a kérdéseknek az elhanyagolása a lelki egészség hiányát, vagyis a lélek, a szellem betegségét jelenti.

A mai ember ahhoz szokott, hogy az élet minden jóval elhalmozza, és ezt olyan természetesnek veszi, mintha az egész világmindenség arra való lenne, hogy az ő igényeit kielégítse, az ő problémáit megoldja. A betegség, pontosabban a betegségben a szenvedés azonban felnyitja a szemünket arra, hogy nemcsak nekünk van mit várnunk az élettől, hanem elsősorban maga az Élet, a teremtő Isten vár tőlünk valamit. Őt nem kápráztatják el sem a tehetségünk, sem nagy tetteink, alkotásaink, de még jó cselekedeteink sem, ő minket magunkat akar jobbá, tisztábbá, szentebbé tenni. A szenvedés alkalom arra, hogy Jézus Krisztus kereszthalálában keressük és találjuk meg a választ azokra a kérdésekre, melyekre a szenvedés előtt elmulasztottunk figyelni, de amelyekkel foglalkozni elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy életünk elnyerje a maga eredeti és valódi arányait. Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása az a világosság, amelyben a hívó ember meggleli kérdéseire a választ, egyiket a másik után.

Ha pedig választ kap ezekre a kérdésekre, békességre jut, miközben újabb, gyakorlati kérdések kezdik foglalkoztatni: Ha meggyógyulok ebből a betegégből, hogyan fogom megváltoztatni az életemet? Hogyan leszek megbocsátóbb, szelídebb, türelmesebb? Hogyan fogom szüntelenül szemem elé állítani a megfeszített Jézus Krisztust, és mindent megtenni azért, hogy soha ne is tűnjék el többé lelkem-szellemem horizontjáról?

A betegséggel való találkozás, ha nyitottak vagyunk a Lélek működésére, a bűnbánat, a megtérés kezdete bennünk. A betegek világnapja szolgáljon alkalmul arra, hogy mindannyian, testileg akár betegek, akár egészségesek vagyunk, a betegség alkalmával jelentkező és a lényegre irányuló kérdéseket életünk legfontosabb kérdéseivé tegyük.

Balázs atya

Imádság betegség idején

Uram, őszintén megvallom Neked, hogy sokszor nagyon nehéz elviselnem a betegsé-
gemet: a fájdalmat, a magányt, a bizonytalanságot. Mégis köszönöm, hogy szenvedé-
semben nem hagysz magamra, hogy jelenléteddel erősítesz, bátorítasz. Köszönöm,
hogy békességedet újra meg újra megízlelteted velem. Hiszem, hogy a Te erőd gyógyítani ké-
pes, és Te visszaadhatod egészségemet, ha a hosszabb földi élet lelke üdvösségére válik. Fél-
reteszek ezért minden aggodalmat, és úgy kívánok vágyakozni szereteted után, mint amilyen
alázatosan kérem gyógyulásomat. Bizalommal adom át magam irgalmas szeretetednek: csele-
kedj velem a Te szent akaratod szerint. Felajánlom Neked elgyöngült testemet, lázas homlo-
komat, elernyedtt karjaimat, álmatlan óráimat és minden fájdalmamat. Egyesítsd szenvedése-
met a Te áldott, megváltó, életadó szenvedéseddal, melyből szüntelen üdvösség árad e világra!
Ámen.

Imádság beteg szeretteinkért

Jsteni Üdvözítő, akit szeretsz: édesanyám (édesapám, férjem, feleségem, gyermekem
stb.) beteg. Uram, Te tudod, mit jelent ő nekem, és milyen nehéz, hogy így kell őt lát-
nom. Mégis hiszem, hogy Te azért nem akadályoztad meg, hogy ez a betegség érje, mert valami
nagyobb jót készítesz számára. Te, aki azt mondtad, mennyei Atyád tudta nélkül egy hajszál
sem eshet le a fejünkről, kérlek, légy vele minden pillanatban, s add, hogy jelen állapota lelke
üdvösségére váljék. Ha lehetséges, add vissza nekem őt egészségben, de ha még tovább kell
szennednie, úgy adj neki erőt, türelmet és lelki békességet keresztje hordozásához. Add, hogy
soha se szűnjék meg bízni Benned! Nekem pedig segíts, hogy figyelmesen, tapintattal és meg-
értően tudjak hozzá fordulni, s a Te szeretetedet tudjam neki közvetíteni. Ámen.

Imádság a Betegek Édesanyjához

Betegek Édesanyja, Szűz Mária, virrassz a földkerekség minden betegének ágya mel-
lett! Azoké mellett, akik akik álmatlanul töltik az éjszakát,
akik nyugtalanul hánykolódnak fekhelyükön,
akik fájdalmukban sírnak és jajgatnak,
akiknek nincs semmi reményük a gyógyulásra,
akiket magukra hagytak és nem ápolnak,
akik úgy szenvednek, hogy nincs semmi vigasztalásuk,
akik sorsuk miatt Istent vádolják és zúgolódnak,
akik nem hisznek az örök életben,
akik nem tudják, hogy Krisztus őértük is szenvedett,
akik ebben az órában veszítik el öntudatukat,
akik haláltusájukat vívják,
akik legjobban rászorulnak a Te anyai gondoskodásodra!

Lourdes és a Betegek Világnapja

1858. február 11-én a francia Pireneusok között meghúzódó nyomorúságos kis település, Lourdes közelében *Bernadette Soubirous*, a helyi szegény molnár tizennégy éves lánya egyik testvérével és egy barátnőjükkel rózsét gyűjteni indul. A folyóhoz érve édesanyja intésének engedelmeskedve megáll és leveszi a zokniját,

nehogy a sekély vízen átlábolva a zokni elázzon, s ő megbetegedjen a ködös, hideg időben. Emiatt lemarad két társától. Egyszer csak erős szélzúgásra lesz figyelmes, és feltekintve a patak túloldalán egy sziklahasadékban a Szent Szület pillantja meg, fénytől övezve, gyönyörű fehér ruhában, imádságra kulcsolt kezében hófehér rózsafüzérrel. Mária bátorítólag rámosolyog a rémült Bernadettre, lassan keresztet vet, de nem szól semmit. Ő követi a Szület, és térdre ereszkedve imádkozni kezdi a rózsafüzért. Az első jelenést napokon belül követi a második és a harmadik. A „Szép Hölgy” azt kéri Bernadettől, hogy két héten át mindennap jöjjön el a jelenés helyére, mert sok embert szeretne látni. Február 25-én már 350 ember jön el, s a Szűz a következőt mondja Bernadettnek: „Igyál és mosdjal meg a forrásból, és egyél a füvekből, melyek ott teremnek”. A gyermek a patakhoz akar futni, de a Szűz a barlang egy pontjára mutat, ahol egyszer csak víz jelenik meg. A forrás vize egyre bőségesebben árad, elhagyja a barlangot, s vize letisztul. Az első csodás gyógyulások már a jelenések napjaiban bekövetkeztek, ennek ellenére hadjárat indul Bernadett és a forrás ellen: rendőrségi eljárások, a barlang betömése, korlátok felállítása, tiltások következnek.

1858. március 25-i jelenés során a Hölgy megmondja a nevét: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.” Ezzel megerősíti az Egyház négy évvel korábban kihirdetett dogmáját, mely szerint Szűz Máriát Isten szent Fia érdemeire való tekintettel eleve megóvta az áteredő bűntől. Bernadetten keresztül a Szent Szűz a bű-

nösöket megtérésre hívja, és számos csodájával felhívja korunk emberének figyelmét is a természetfeletti valóságra, Isten hatalmára. A legismertebb *Alexis Carell* Nobel-díjas sebészorvos esete, aki azért utazott el Lourdesba, mert le akarta leleplezni az ún. csodás gyógyulások hamisságát. Isten különleges kegyelme folytán azonban – egy szeme láttára bekövetkezett csoda hatására – hívővé vált, meggyőződve az esemény természetes úton nem magyarázható tényéről.

Az utolsó jelenés (1858. július 16., Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe) után – mindenfajta egyházi szervezés nélkül – a jelenések barlangja az imádkozás és a testi-lelki gyógyulás helye lett, és azóta sem szűnt meg az lenni.

Az első jelenés napja, február 11-e a Lourdes-i Szűzanya liturgikus ünnepe, 1993 óta pedig, II. János Pál pápa kezdeményezésére, egyben a Betegek Világnapja is. Az idén 19. alkalommal kerül rá sor, amelyre a hagyományoknak megfelelően a Szentatya üzenetet fogalmazott meg „Ti az Ő sajtó sebei által gyógyultatok meg” (1Pt 2,24) címmel.

Üzenetében XVI. Benedek pápa elsősorban a keresztény hit szemszögéből a szenvedés misztériumán való elmélkedésre hívja a híveket, elsősorban annak érdekében, hogy a magányos, betegségben szenvedő embertársainkra irányítsa a figyelmet, akik megfelelő ellátás nélkül túrik a szenvedést.

Az egészségügyi ellátással kapcsolatban három dolgot hangsúlyoz a pápa. Az első az emberi személy központi szerepe a betegellátásban, aki még nagyobb figyelemre és segítségre szorul betegségében. A második az egészségügyi ellátás hiteles megújítása, emberközelivé tétele. A harmadik pedig az egyházak szerepére irányul, amelynek kapcsán a Szentatya arra kér minden hívőt, hogy erejének megfelelően tevékenykedjen és tegyen meg mindent a figyelmesebb és jobb egészségügyi ellátás megvalósulása érdekében. Fontos, hogy az válaszoljon a beteg valódi szükségleteire –. Arra kell törekedni, hogy az egészségügyi struktúrák minden beteget be tudjanak fogadni és el tudjanak látni, senki se maradjon magára. A betegek arcában Krisztust kell meglátnunk – írja a pápa.

Forrás: www.keesz.hu

FERENCES OLDAL

Bernát és társai

Januárban az első ferences vértanúkra emlékeztünk, akik a 13. században adták életüket Krisztusért, ezúttal pedig azokról a késői utódaikról szólunk, akik a 20. század Magyarországon, a világháború és a kommunista diktatúra idején vállalták a vértanúhalált hitükért, Egyházukért, a rájuk bízott hívekért.

A hét magyar ferences vértanú boldoggá avatási eljárása hamarosan elkezdődhet.

Károlyi Bernát, Köröstyös Krizosztom, Kovács Kristóf, Hajnal Zénó, Kiss Szaléz, Lukács Pelbárt és Kriszten Rafael 1944 és 1954 között szenvedett vértanúságot. Hárman a szovjet, illetve jugoszláv csapatok, négyen pedig a magyar kommunista rendszer áldozatai lettek. Ugyanazt tették a nemzeti szocialista időszakban, mint a kommunista éra kiépülése idején: mentették az üldözötteket, kiálltak az egyházért, a kismizettekért. Helytállásuk és el nem menekvésük következménye minden esetben a meghurcolás volt, mely az odium fideiből, az Isten és egyház elleni haragból forrászott. Azzal, hogy ezek a lelkipásztorok elfogadták vagy kérték azt a dispoziációt, ahová előljárójuk küldte őket, és azzal, hogy kitartottak híveik mellett, tudatosan igent mondtak a vértanúság vállalására. „Ha a vértanú vére a keresztények magvetése, akkor jogos az elvárás, hogy a harmadik évezredben felvirágozzék az egyház, főként ott ahol a legtöbbet szenvedett a hitért és az evangéliumi tanúságtételért” – mondta XVI. Benedek pápa 2005-ben a Falakon kívüli Szent Pál bazilikában.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia december elején döntött arról, hogy támogatja a hét magyar ferences vértanú oltárra emelésének ügyét. Január elején pedig Erdő Péter bíborostól megkapta a hivatalos egyházi jóváhagyást az az imaszöveg, amelynek elmondá-

sával segíthetik a hívek a boldoggá avatás ügyének előrehaladását.

Várhatóan hamarosan megkezdődik a boldoggáavatási per egyházmegyei eljárása, amely a tanúk bírósági meghallgatásából és a történész bizottság kortörténeti tanulmányának elkészítéséből áll. Valamennyi boldoggá avatandóhoz vannak tanúk, de továbbiak jelentkezését várják, mert a vértanúság és az életszentség tényének minél több információn alapuló alátámasztására van szükség.

Miután a rend a sajtó útján kérte mindazok segítségét, akik közvetlenül vagy közvetve ismerték a vértanúkat, az elmúlt hetekben több fontos tanú is jelentkezett. Vallomást tett például egy kilencvenéves hölgy, aki 1953-ban nővérként dolgozott abban a kórházban, ahová a börtönből műteni vitték Károlyi Bernát atyát. A nővér látta a szerzetes hátán az ütlegetések nyomait, ezek után titokban felvette a kapcsolatot a ferences renddel, így sikerült eljuttatni a betegnek az Oltáriszentséget. A ferencesek kérik további tanúk jelentkezését a 06-1/212-5628-as telefonszámon, illetve a szentkut@ferencesek.hu e-mail címen.

Az imát és a hét vértanú rövid életrajzát is tartalmazó szórólap hamarosan megjelenik.

Imádság a hét magyar ferences vértanú boldoggá avatásáért

Erős és Igaz Istenünk!

Te Bernát szolgád és társai életében csodálatosan kibontakoztattad a kereszt misztériumát, amikor áldozatvállalásuk által a diktatúrák sötétségében is felragyogtattad a hit világosságát.

Kérünk, dicsőítsd meg szolgálodat szent Egyházadban, hogy hitvalló életük és vértanúságuk példája ma is bátorító erőforrásunk legyen a szegény és alázatos Krisztus követésében.

Aki él és uralkodik, mindörökön-örökké.

Amen.

Forrás: www.ferencesek.hu

A templom misztériuma

8. Az ambó

Isten igéje olvasásának, éneklésének és hirdetésének helye eredetileg szintén a hajóban volt. Az ókeresztény bazilikákban az apszis mélyén a püspök széke, a *cathedra* helyezkedett el, az apszis diadalíve alatt volt az oszlopos mennyezettel ellátott oltár, amelyet függönyök vettek körül, s amely előtt az alsópapság foglalt helyet a korlátokkal (*cancelli*) elzárt *chorus*ban, és ennek két oldalán volt található a lecke és az evangélium felolvasására szolgáló kettős emelvény: az ambó.

Az ambók tehát a hajóban voltak, mert a megvilágosodás útján levő szent nép az ige világosságában jár. Az ókorban egyenesen a hajó közepén volt a helyük, a középkorban ünnepnapokon a kórusrekesztőn – nagyjából a templom közepén – elhelyezett ambóról olvastak. Az már újkori fejlemény, hogy az oltár a liturgia szinte kizárólagos terévé vált, s magához kapcsolta a két ambót is, így kerültek sok helyütt az apszis mélyére. A római kuriális hagyományban az oltár egyik oldala (ha szembe állunk vele, a bal oldala) lett az evangéliumoldal – a másik (a jobbfelőli) a leckeoldal. A tridenti rítus szerint magánmisékben kelet felé – azaz a népnek hátat fordítva – olvasta a pap mind a szentleckét, mind az evangéliumot, ünnepi misék alkalmával azonban a szentleckét a szubdiakónus énekelte, ugyancsak kelet felé, az evangéliumot pedig a diakónus, nyugati – más, valószínűleg régebbi hagyomány szerint északi – irányba fordulva. (Akárcsak az oltár esetében, itt is az irányok szimbolikája volt a meghatározó, de persze az énekelt szöveget a hívek tökéletesen hallhatták.)

Prédikációra azonban a püspök, illetve a pap mindenkor a nép felé fordult. Az igehirdetés helyeként a barokk korban vált mind inkább elterjedté a hajóban magasra épített szószék. (Sajnos ezzel együtt az a gyakorlat is általánossá vált, hogy a szentbeszédet elválasztották a misétől, s előtte vagy utána ment fel a pap a szószékre prédikálni.) Ez az elhelyezés továbbra is azt fejezte ki, hogy az ige felolvasásának és hirdetésének a helye a hajóban van. A II. vatikáni zsinat utáni liturgikus

változtatásokban az mindenképpen szerencsés, hogy újra megjelent az ambó, azt viszont csak sajnálni lehet, hogy egykori gazdag szimbolikájából alig maradt meg valami.

Mindenesetre a két ambó a hajó és a szentély határán arra a lényeges igazságra is figyelmeztet, hogy csakis az apostoli igehirdetésből derül fény a hajóban történő legnagyobb eseményre: a keresztség szentségére csakúgy, mint a szentélyben történő legnagyobb eseményre: a szentmiseáldozatra, az élő igehirdetés tárja fel a hajóban levő hívek előtt a legszentebb misztériumok lényegét és hatását életükre mind a jelenben, mind az eljövendő világban. Így tekintve az igehirdetés látszik középpontnak és forrásnak, hiszen a hit hallásból ered, a keresztség pedig a hit szentsége, s maga a keresztesítés is Jézus Urunk Máté-evangéliumban szereplő szavaival (*Mt 28,19-20*) történik. Ugyanígy Jézus áldozatának megjelenítése is a Szentírásban ránk hagyományozott alapítási ígék ismétlésével és a Szentlélek lehívásával valósul meg.

Emlékeztetőül Isten igéjének központi jelentőségére az ambón állandóan ott lehet kitéve egy szépen bekötött, nagy formátumú Szentírás, ha pedig két ambó van, az egyikken külön a *lectionarium*, az olvasmányok könyve, a másikon az *evangelarium*, az evangéliumi részleteket tartalmazó díszes könyv.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK

A család értékeinek felmutatása, intézményének erősítése érdekében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2011-re meghirdette a Család Évét. Ez alkalomból ebben a rovatunkban Balázs atyának a Názáret iskolája című könyvéből közlünk részleteket.

A házasság felbonthatatlansága

Mivel Isten úgy akarta, hogy Krisztus legyen az ő jelenléte a világban, és mivel az ő képére formált bennünket, úgy tervezte, hogy az ember is az ő jelenléte legyen a világ számára Krisztusban.

Különösen is érvényes ez a szentségi házasságra és a családra, mely szentháromságos struktúrájú intézmény. A férj, a feleség és a gyermekek nemcsak külön-külön hordozzák Isten képmását, hanem együtt is, hiszen kapcsolatuk a Szentháromság személyei közti szeretetáramlás mintájára jött létre, és abból is táplálkozik. Mivel Isten eleve szentségben és igazságban teremtette az embert, a házasságot már a paradicsomi állapotban a szentség útjává tette, vagyis felbonthatatlanná. Ez volt a legártatlanabb gyönyöre és öröme az eredeti bűn előtti házasságnak, mert maga Isten jelenléte volt benne a felbonthatatlanság. Miután szakított Istennel és a paradicsomi állapoton kívülre helyezte magát, férfi és a nő szerelmében megmaradt a véglegesség igénye, a felbonthatatlanság lenyomata – gondoljunk csak az első nagy szerelemre, melynek örökkévalóságában „naivul” hisz minden kamasz fiú és a lány –, csak hogy az emberi szeretet változékonysága, állhatatlansága miatt ez sokszor már csak terhet, megkötözöttséget jelent a felek számára, amitől igyekeznek megszabadulni.

Sajnos napjainkban sok katolikus keresztény hívő fejében is nagy a zavar mindezekkel kapcsolatban. Különösen is nagy a média világának felelőssége a miatt az egyoldalú és hamis látásmód miatt, mely agyafúrt ügyességgel minden hűséges házasságot unalmasnak, és minden házasságtörést izgalmasnak mutat, a szenvedések árán is hűséges emberi kapcsolatot embertelennek, a hűtlenséget humánusnak, a házasságon belüli tisztaságot elfojtásnak, a paráznaságot pedig kiteljesedésnek állít-

ja be. Így mi is elhisszük, hogy azon az alapon, hogy „jogunk van boldognak lenni”, következmények nélkül felrúghatunk egy akár több évtizedes kapcsolatot, egy minden hiányunk betöltését ígérő új szerelemért otthagynunk házastársat, gyermekeket, s olykor még van képünk azzal takarózni, hogy Isten sem akarhatja, hogy értelmetlenül szenvedjünk.

Azt bizonyosan nem akarja Isten, hogy értelmetlenül szenvedjünk, de arra sem jogosít fel, hogy saját vélt boldogságunkért tönkretessük mások életét. Márpedig az eredmény minden esetben ez: az érzelmek és ösztönök pillanatnyi készítéseit bálványozó szemléletmód tönkrement családok, sérült gyermekek, meg sem fogant és meggyilkolt magzatok, ronccsá lett testek és lelkek tömegeit termeli ki világszerte. Arról nem beszélve, hogy a válás nem old meg semmit, hiszen az új kapcsolatba ugyanúgy magunkkal visszük a problémáinkat. Ahelyett, hogy szembenéznénk velük, és ha kell, szakember segítségét is igénybe véve próbálnánk megbeszélni és közösen megoldást keresni, lecseréljük azt, aki ezekre a problémákra rámutatott, és oktalanul azt képzeljük, hogy az új kapcsolatban majd minden szebb és jobb lesz. A statisztikák azonban kegyetlen tárgyilagossággal mutatják, hogy a második, harmadik, sokadik házasságok és élettársi kapcsolatok még bomlékonyabbak, mint az első.

Az természetesen előfordulhat, hogy csak a házasságban eltöltött néhány év után ismerjük fel, hogy elhamarkodottan döntöttünk, s valaki mással jobban, szebben tudnánk élni. Názáret azonban arra tanít, hogy a megoldás ilyenkor nem az, hogy elhagyjuk a házastársunkat, hanem hogy szenvedélyesen törekszünk a Jézussal való életegységre. A végtelen örök élet távlatában élve igenis teljes és boldog életet élhetünk, ha Jézus Krisztussal valóban egyesülünk. Nem a helyünket vagy a társunkat kell megváltoztatnunk, hanem önmagunkat: ha ezt Isten kegyelmére és emberszeretetére támaszkodva elkezdjük, a legtöbb esetben a kapcsolatban is pozitív elmozdulás történik, és új távlatok nyílnak meg előttünk a házastársunkkal folytatott kommunikáció különböző szintjein.

(folytatjuk)

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Miért nem engedi meg a katolikus Egyház a válást még olyan esetben sem, amikor az egyik fél egyértelműen áldozat? A református egyház pedig miért engedi meg a válást és az újránházasodást?

Balázs atya válasza:

A válás eredendően szembenáll a házasság természetével, hiszen még ha nem ölt szentségi jelleget, a házasság akkor is, lényege, eredete és rendeltetése alapján felbonthatatlan. Ezt a természeti törvényt védi Krisztus és védi az Egyház. És – minden látszat ellenére – védi az emberi szabadságot is azzal, hogy kinyilvánítja, hogy ha az akarat szabad, akkor arra is szabad, hogy valamit szabadon egy egész életre szólóan válasszon. A szentségi házasság felbonthatatlansága jelzi, hogy a férfi és nő szeretete a legnagyobb kiteljesedésre van rendelve, tehát a szentség útja. És mint ilyen nem lehet pusztán emberi vállalkozás, hanem a mennyek országa radikális követelménye, melynek megfelelni csak Isten kegyelméből lehetséges.

Jézus Krisztus parancsa világos: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassa!” Az Egyháznak tehát nincs felhatalmazása arra, hogy egy érvényes házasságot felbontson, mert azzal a Szentírás, az isteni kinyilatkoztatás fölé helyezné magát. (A református egyház – ahol egyébként a házasság nem szentség – ugyancsak nem bont fel házasságot, csak tudomásul veszi, ha valaki polgárilag elválk, és belátása szerint megáldja azokat, akik polgárilag újránházasodnak.)

A Katolikus Egyház szükség esetén megparancsolja az ágytól-asztaltól való elválasztást, ám ez nem a házasság kötelékének (*ligamen*) felbontása, mert ilyen esetekben a feleknek tisztaságban és önmegtartóztatásban kell élniük, szentségekhez járulniuk, hiszen fájdalmasan élnek az Isten által akart, de az eredeti bűn következményeként megsebzett kizárólagos kapcsolatukat. Így is a szentség útja lehet a házasság, hiszen a kereszten függő Krisztust sem kapott viszonzszeretetet, ő mégis imádkozott kivégzőiért és mindnyájunkért. A ke-

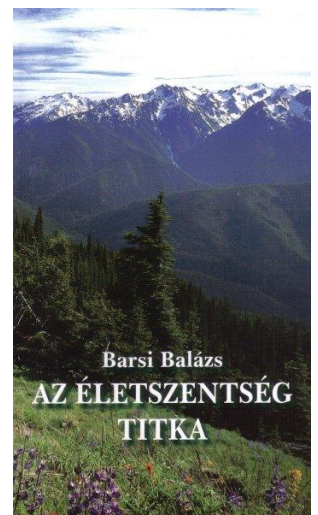
reszt és a feltámadás, az örök élet hite ilyenkor különösen felragyog azok életében, akik elválasztva, de el nem válva, fájdalmasan élnek a hűséget.

Az is előfordul, hogy a Katolikus Egyház bizonyos esetekben, alapos vizsgálat után semmisnek nyilvánít egy házasságot, vagyis nem felbontja, hanem érvénytelennek nyilvánítja, kijelentve róla, hogy létre sem jött, mert a szentség lényeges elemei hiányoztak, hiába volt a harangzúgás és a nászinduló, a gyűrűhúzás és az egyházi áldás. Persze kényes terület ez is, és a nagyszámú semmisnek nyilvánítás megkérdőjelezi a katolikus házások felkészítésének minőségét.

Azt, akit házastársa elhagy, az Egyház nem bünteti, hanem segíti, erősíti, gondozza, és arra az esetre, ha kitarva életállapotában a szentség útján marad, megígéri neki az örök életet. De még az elvált, majd polgárilag újránházasodott híveit sem taszítja el az Egyház, hiszen – a közhiedelemmel ellentétben – attól, hogy szentségtörő életállapotuk miatt nem áldozhatnak, még nincsenek kiközösítve. Lelkipásztori gondoskodás veszi őket körül, melyben éppen azért bízhatnak, mert az Egyház hűséges Krisztushoz, aki által ők maguk is új, isteni életre születtek a keresztségben a Szentlélek erejéből.

Erről a témáról is bővebben olvashatnak a kedves Testvérek *Az életszentség titka* c. könyvben, melyben Balázs atya módszeresen leszámol azzal a közkeletű tévedéssel, miszerint a szentség útja életidegen, természetellenes, nehéz és örömtelen, s meggyőzően érvel amellelt, hogy szentnek lenni korunkban nemcsak hogy nem lehetetlen, de az egyetlen reális és értelmes választás mindnyájunk számára. A kötet második, javított kiadása 800 Ft-os áron kapható a rentházban és kegytárgyboltban.

165 x 95 mm, puha fedeles, 184 oldal

KALENDÁRIUM

Szerzetesek zarándoklata a megszentelt élet napján. Immár három évre visszanyúló hagyomány, hogy Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, a megszentelt élet napján a Váci Egyházmegye és az ország szerzetescsaládjainak képviselői Mátraverebély-Szentkútra zarándokolnak, hogy hálát adjanak a szerzetesi hivatás nagy ajándékáért. Idén február 2-án mintegy harminc szerzetes, a ferences világi rend tagjai és számos zarándok érkezett a nemzeti kegyhelyre. A szerzetesközösségek tagjai számára *Ferenc-Mária* szécsényi klarissza apátnő tartott előadást „A megszentelt élet mint Isten Igéjének élő olvasata” címmel. A katekézis során Ferenc-Mária nővér XVI. Benedek pápa *Verbum Domini, az Úr Igéje* című és kezdetű szinódus utáni buzdításának egy mondatát elemezte: „A Szentírás magyarázata hiányos maradna, ha nem hallgatnánk azokat, akik igazán megélték az Isten Szavát, vagyis a szenteket. Ugyanis, „viva lectio est vita bonorum” (a jók élete élő olvasat). Mivel az Ige testté lett, egyetlen cselekedetünknek, szavunknak, gondolatunknak sem lehet más mintája, mint a megtestesült Ige. A szentmise főcelebránsa *Bartal Tamás* nyugalmazott jászóvári apát volt, aki a hivatás ajándék voltáról elmélkedett prédikációjában, az ajándékról, amely egyben küldetés. A szentmisét követően a szerzetes zarándokok a *Vita Consecrata* apostoli buzdításban közzétett, *II. János Pál pápa* által fogalmazott imádság szavaival újították meg hűségüket a kihelyezett Oltáriszentség előtt.

Szeretláng-átadás. A Szeretláng lelki-ségi mozgalom a hatgyermekes édesanya, *Kindelmann Károlyné Erzsébet* asszony (1913–1985) magánkinyilatkoztatása nyomán terjedt el az egész világon, és több országban főpásztori jóváhagyással jelentős evangelizációs tényezővé vált. Hitelességét nem csupán evangéliumhű tanítása és hagyományos engesztelő gyakorlatai igazolják, hanem azok a szembetűnő lelki megújulások is, melyek egyéneket, családokat, egész közösségeket készítenek rendszeres imára és irányítanak

vissza a Katolikus Egyház liturgikus életébe. Magyarországon *Erdő Péter* bíboros, esztergom–budapesti érsek hagyta jóvá a mozgalmat 2009. június 5-én. Idén február 2-án az ország legnépesebb Mária-kegyhelyein, valamint Budapesten a Szűzanya tiszteletére szentelt négy templomban adták át ünnepélyesen a szeretetlángot. Templomunkban erre az eseményre február 12-én, a fatimai engesztelő nap előestéjén, a 18 órás szentmise keretében kerül sor.

Házasság hete. Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is megrendezik hazánkban a házasság hetét, hogy minél több ember figyelmét felhívják a házasságban rejlő értékekre, szépségre. Február 11. és 20. között országszerte számos helyen szerveznek előadásokat, programokat, filmesteket, bálakat ez alkalomból. A rendezvénysorozat február 11-én 14 órakor a Parlamentben egy sajtótájékoztatóval kezdődik. A Házasság hete rendezvénysorozat Angliából indult el, a házasság fontosságára irányítja az emberek figyelmét. Magyarországon a programot a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa honosította meg 2008-ban, az Amerikából elterjedt Valentin-napra valószínűleg.

Imádság a magzatok életéért a Család évében. Február 13-án hazánkba látogat Grazból *Guido Martirani* atya és *Martina Uchenegg*, az Osztrák Életvédő Központ munkatársai, akik előadásukkal és imájukkal szeretnék elősegíteni hasonló életvédő központ létrejöttét hazánkban is. A rendezvény keretében rózsafüzér-imádság, előadás, szentmise, valamint szentségimádás és gyógyító ima lesz a budai Krisztus Király-templomban.

Lapunk elektronikus változata több más információval együtt megtalálható az interneten a www.sumeg.ferencesek.hu oldalon.